

în zadar, căci nu putu să poprască nici cum pe Caravia din marșul său.

Acesta, stăruind în exaltarea sa din ameteala vinului, cu speranța că va repurta vre uă strălucită biruință, năvăli, pe la apunerea sórelui, ca un turbat asupra Turcilor fortificați; și, atât prin amenințări cum și prin injurături sgomotóse, îi provoca să ésa din mónăstirea Șerbănești, $\frac{3}{4}$ de oră departe de Drăgășeni. Dér' pentru că turcii rămaseră indiferinți la tóte încercările lui de atac, repetite de doué-trei ori, Caravia nu putu să isbutéscă întru nimic și se retrase în apropiere, fórá mari pierderi.

Turcii, vedéndu înverșunarea cu care fuseseră atacați de preșul Caravia, și bănuind ca nu cum-va să se grămădescă un număr mai mare de creștini, numai de câtú însciințară pe Turcii întăriți în cele-alte mónăstiri, Strejești, Stăncești și Mamul, ca să grăbescă să vie în ajutorul lor. Vedéndu énsé că ei întârđiau de a sossi, începură a se prepara ca să părăsescă mónăstirea și să se retragă înapoi. Dér în intervalul acesta, ajungéndu și cei-alți 1800 Turci de la dísele mónăstiri și întrunindu-se foimará un corp de 2600 ómeni cari, eșindú din întăririle mónăstirii, atacară cu furie corpul lui Caravia și'lú înfrânseră omorându'i peste 140 de ómeni. Unú ofițerú inferiorú de al lui G. Olimbie lăsându, în timpul luptei, postul ce ocupa, allergă în pripă să vestéscă pe cei-l'alți